

Gaudir del moment: altres maneres de viure són possibles

Per Susana Masanes

Per fi és divendres, però no un de qualsevol. S'acosta el meu aniversari i, com ja va sent tradició els últims anys a la meva família, fem una escapada a un entorn rural ben a prop, al Montseny, a l'altra banda del mateix Vallès on vivim. De vegades ens hi acostem en parella, de vegades, tots tres (fill inclòs), de vegades una nit, de vegades un parell... Depèn de mil factors! Però la qüestió és anar-hi i no perdre el costum, doncs ens carrega les piles. I molt!

—Benvinguts de nou a casa meva i casa vostra també, parelleta! Com esteu?

—Súper contents per tornar a ser aquí, Jordi!

—I jo que me n'alegro! Veig que avui heu arribat força d'hora. Què teniu pensat fer abans del sopar? Alguna excursió per les rodalies?

—Doncs sí, que ha estat tota la setmana plovent i sembla ser que aquesta tarda els núvols han marxat i per fi hi ha treva. Aprofitarem per fer un tomb pel pantà de Santa Fe del Montseny, que ja saps que és un lloc que ens agrada força visitar sempre que hi venim aquí.

—Val, jo us espero a la tornada amb el sopar preparat. Ben d'hora, com les altres vegades?

—I tant, que segur que tornem amb gana!

—No cal que us acompanyi a l'habitació, oi? Ja coneixeu el camí.

—Si ens dius quina ens ha tocat aquest cop, ja enfilem nosaltres mateixos.

—Les Agudes! La del final del passadís de dalt a l'esquerra.

—Val, ja hi hem estat en aquesta abans i ens agrada molt! Perfecte!

En Jordi ens rep de forma similar sempre que hi anem a celebrar el que sigui (habitualment, els nostres aniversaris) al seu negoci rural. Encara me'n recordo del dia que el vam conèixer. En ple període pandèmic, tot just quan començaven a obrir-se tímidament les restriccions de mobilitat, jo i el meu home ens vam decidir a sortir de casa buscant un lloc diferent per gaudir, per fi, d'una estada fora de casa, després de molts mesos de tancament forçós. Era necessari, per salut mental.

Vam arribar a la seva masia una tarda plujosa de dijous de finals de març, doncs una altra de les coses que ens va portar la maleïda pandèmia va ser un ERO als dos que ens va deixar amb les jornades laborals mutilades. La idea era aprofitar l'avinentsa i gaudir fins l'endemà, dia laboral per a molta gent però no per a nosaltres, d'aquella preuada llibertat que ens havia caigut del cel, malgrat les restriccions econòmiques que allò va comportar. L'elecció d'aquell espai rural va ser totalment, diguem-ne,

aleatòria. Jo estava encaparrada en visitar el pantà de Santa Fe del Montseny i vaig trobar allò força a prop, així que no em va costar gens decidir-me per aquell lloc que, a més a més, prometia oferir una experiència de calma molt atractiva.

Per cert, i a mode d'anècdota, comentar que aquella primera tarda plujosa es va acabar convertint en una inesperada nit de nevada mentre sopàvem un deliciós menú preparat pel Jordi amb molt d'amor i amb productes de proximitat. Va ser un moment màgic veure caure la neu primer rere les finestres de l'imponent menjador on es fan els àpats a Can Llobet (així es diu la masia) i, després, quedar-nos arraulits al sofà davant de la llar de foc que tan càlidament escalfa aquell espai.

En Jordi és un personatge molt inspirador. Aquell primer dia en què ens vam conèixer i en el què no ens vam poder veure bé les cares per culpa de les mascaretes, ens va estar explicant com després de tota una vida professional com a recepcionista d'hotel, s'havia decidit a anar pel seu compte muntant un allotjament rural a una antiga masia que pertanyia a la família de la seva dona. La pandèmia, tot i que li va complicar una mica l'arrencada, no el va fer defallir en el seu objectiu, que no era una altra cosa que viure del seu ofici, cuidar-se del client, però amb un enfoc molt més humà, posant tota l'atenció en el seu benestar.

La seva màxima és que gaudeixis d'una experiència de calma i relaxació a la seva llar enmig de la natura, per tal de reconnectar amb la vida, i us puc ben assegurar que ho aconseguirà. Observant el Jordi, no diries mai que la seva filosofia de vida és tan espiritual, doncs el que es desprèn de la seva imatge és d'una normalitat total. La clau per entendre aquesta dicotomia la vam esbrinar més endavant, el dia que vam conèixer la seva altra meitat, la Gemma, que el visita sempre que es pot escapar de les seves tasques quotidianes com a mare treballadora. Ella és la persona que fa que, només mirar-la, tot encaixi de cop, doncs de seguida te n'adones que la seva alta càrrega mística és la que hi ha reflectida a tots els racons de la masia. Els petits detalls decoratius que hi trobaràs allà, tant dins com fora, han passat per les seves delicades mans, hàbils en fer manualitats aprofitant tot allò que la natura li ofereix. A Can Llobet s'estimen molt aquesta natura preciosa que els envolta i conviuen amb ella en perfecte equilibri i respecte, encomanant-nos a tots aquells que ens allotgem allà aquesta sincera admiració per l'entorn. Com de bonic és el Montseny, el visitis a qualsevol de les estacions de l'any... "Aquí no hi ha dos dies iguals", ens diuen sempre el Jordi i la Gemma. "Només has d'aturar-te i observar". I quanta raó tenen.

—Què, nois? Com ha anat això? Que l'heu trobat gaire buit el pantà? Recordo que l'últim cop que el vaig visitar em vaig explicar que havia baixat molt el nivell de l'aigua...

—Doncs sí, està força semblant, fa molta pena veure com el canvi climàtic li ha pogut afectar tant en... Tres anys?

—Així és. Però ho heu gaudit igualment, imagino. L'entorn és molt maco.

—Sí, a més a més ens ha passat una cosa molt curiosa, només entrar al bosc hem ensopegat amb tot un equip fotogràfic en plena acció fent un reportatge a un nen. Anava vestit com antigament ho feien els escolars, pantaló curt i mitjó fins al genoll, americana, camisa i corbata, i duia una relíquia de maleta de cuir. La veritat és que hi

havia una llum espectacular en aquell moment, entre que el sol començava ja a desfilar i els clarobscurs produïts per la frondositat dels arbres... El marc era incomparable. De seguida hem pensat que devien estar fent un espot publicitari. Però no! Ens hem tornat a trobar tota la comitiva al pàrquing comentant la jugada i sembla ser que tan sols era un encàrrec particular d'una família. Com per esbrinar els motius que els ha dut a retratar així al seu fill...

—Ves a saber...

—I aquí no acaben les anècdotes de la tarda! Mentre baixàvem conduint per les corbes de camí cap a Sant Celoni, ens hem trobat un ramat d'ovelles i cabres pasturant al mirador de Can Plana. Hem aturat el cotxe allà per recrear-nos en les vistes, doncs realment l'estampa semblava d'allò més bucòlica, quan, de sobte, ha arribat un altre cotxe i han sortit una noia de mitjana edat i el seu gos. La nostra sorpresa ha estat descobrir que era la pastora i que el seu gos es disposava a dirigir el ramat a l'altra banda de la carretera. Noia i gos han coordinat el creuament i, tal com han aparegut, s'han tornat a esfumar amb el cotxe darrera del ramat.

—Ah, ja sé qui és la noia. La seva família viu a una finca dalt el mirador que comenteu, cap on enfilaven el ramat. La Diputació de Barcelona té alguns indrets aquí al Montseny protegits i, a canvi de tenir el sotabosc net, ofereix masies a un preu de lloguer anual molt però que molt raonable. Aquesta és una de les famílies encarregades d'aquesta tasca.

—Així no es dediquen a res més que això?

—Bé, que jo sàpiga no comercialitzen productes derivats tipus llet o formatges, tan sols de tant en tant en venen algun dels animals.

—La de coses que estem aprenent avui! Hi ha tot un munt d'oficis arrelats a aquest territori, pel que veiem, com el teu, Jordi, per exemple. Per cert, com t'està anant el negoci des de l'últim cop que ens vam veure?

—No em puc queixar! A més dels caps de setmana, que, com ja sabeu, normalment ho tinc ple, m'estan sortint molts lloguers de la casa sencera entre setmana, i aquesta és la novetat i les bones notícies, de fet. Estic molt content. Sense anar més lluny, aquesta setmana n'he allotjat un grup que m'ha tingut molt enfeinat. I avui que ja han marxat, ja ho heu vist, torno a tenir totes les habitacions ocupades. Fins i tot tinc una família que són del poble de sota, us ho imagineu? Venen només uns kilòmetres amunt per desconnectar!

—És que no m'estranya gens. Ens tractes massa bé, i no estem acostumats. Aquesta és una de les coses que hem notat cada cop que hem vingut, sempre hi ha gent que repeteix, com nosaltres.

—Gràcies, macos. A Can Llobet som així, ens agrada mimar els nostres clients. Pensem que una bona relació amb ells és garantia d'èxit.

—Ja ho pots ben dir! I t'està funcionant!

—Canviem de tema ara, que ja portem massa temps parlant de mi! Vosaltres que tant us agrada la música, com es presenta el panorama aquest any? Anireu a tants festivals d'estiu com l'any passat?

—Ens ho estem prenent amb una mica més de calma. És que no es pot arribar a tot, és una autèntica bogeria la quantitat de grups que ens estan visitant últimament. I els festivals, ja són un gra massa. En principi només tenim previst assistir-hi a un a finals de juny. I ja que parlem de música, quina pena que s'hagi mort la Tina Turner aquesta setmana, no trobes?

—Que s'ha mort la Tina Turner? De debò? No m'havia assabentat... Tal i com us he dit abans, aquesta setmana no he parat de pensar a la casa rural, i ja sabeu que aquí no hi ha tele.

—Ai Jordi, quina sort tens de viure així, aliè a la velocitat vertiginosa d'aquest món! Com si això servís per alguna cosa, en realitat!